

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

محمد عمر قریشی- کابل
۲۳ می ۲۰۲۱

معنا و سابقه کفن پوشیدن در درازنای تاریخ!

۱

شنبه- ۰۱ جوزای ۱۴۰۰ - کابل: از طریق رسانه ها مطلع شدیم که امروز طرفداران "دوستم" سوار بر نفرت و انزجار مردم بی خبر از سیاست های زورگویانه و ضد ملی "غنی احمدزی" و باندش در یک سو و جنگ تقسیم قدرتی که "دوستم" به اراده اجانب به راه انداخته در سوی دیگر، در حالی که کفن پوشیده بودند، به مقابل دروازه های لوای نظامی مستقر در آنجا که فعلاً محل اقامت والی نام نهاد "غنی احمدزی" است، رفته و از قومندان آن لوا خواستند تا والی مقرر شده از جانب ارگ را از آنجا اخراج و با کابل بفرستند، در غیر آن مسؤول هر اتفاقی منفی آینده، شخص قومندانی آن لوا خواهد بود.

از آنجائی که سنت کفن پوشیدن در تاریخ افغانستان سابقه درازی دارد که از چندین قرن تا کنون از آن استفاده نشده بود، در یادداشت امروز توجه شما را به معنا و سابقه این حرکت جلب نموده، مراجعت به آن را در اوضاع کنونی توضیح می نمایم:

۱- از آن جائی که در اسلام، آخرین لباسی که یک انسان وقتی مرد و یا کشته شد، با خود به گور می برد، کفن است لذا در فرهنگ اسلامی و منبعث از آن در فرهنگ افغانستان بعد از اسلام، کفن پوشیدن یک فرد و یا یک جمع بیانگر عزم راسخ آن فرد و یا جمع برای حصول به اهداف شان بوده، معنای مسقیم آن می شود "یا مرگ یا رسیدن به هدف". کس و یا کسانی که چنین لباس پوشیده به میدان می آیند، رسماً اعلام می دارند که تا پای جان از خواسته های شان دفاع خواهند نمود، حتا می توان آن را اعلان جنگ از جانب کفن پوشان در صورت امتناع از پذیرش اهداف شان، معنا نمود.

۲- در کشور ها و مدنیت های دیگری که رسم میت را با کفن دفن کردن نیست، آنها نیز وقتی ناگزیر شده اند چنان تصمیمی را اتخاذ نمایند، بر مبنای رسم و سنت های جامعه و یا حرکات نظامی مشخصی، عزم برگشت ناپذیر شان را از رسیدن به هدف به اشکال دیگری بیان داشته اند، از جمله وقتی توسط کشتی به یک سرزمین بیگانه پیاده شده اند، با آتش زدن کشتی ها و از بین بردن امید فرار و عقب نشینی، بگاه راه را در رسیدن به هدف و یا مردن معین نموده اند، کاری که در صدر اسلام وقتی "طارق" سردار سپاه اسلامی با عبور از آبائی که امروز به نام خودش مسما است و

قاره آفریقا را از قاره اروپا جدا می سازد، عبور نمود، انجام داد و بدان وسیله به سربازانش تفهیم نمود که راه برگشتی در کار نیست و می باید برای زنده ماندن به پیش بروند.

۳- در تاریخ افغانستان چه قبل از هجوم و گسترش اسلام در این خطه و چه هم بعد از آن، کفن پوشیدن و به میدان رزم پای گذاشتن، به مثابه یک سنت دیرینه اجتماعی وجود داشته، بیشتر زمانی مورد استفاده قرار گرفته است، که شهری در محاصره قرار داشته و قوای دشمن شرایط زنداگانی را بر باشندگان آن شهر چنان تنگ نموده باشند که مردم مرگ خود و فرزندان شان را محتوم بدانند، در چنین صورتی، مردمان شهر آگاهانه تصمیم گرفته اند تا برای روز معینی کفن پوشیده از شهر بیرون و با نیروهای محاصره کننده و مهاجم تا پای جان بجنگند و به جای این که از گرسنگی و تشنگی در خفت و خواری شاهد مرگ عزیزان شان باشند و سرانجام خود نیز بمیرند، شجاعانه وارد میدان شده یا به هدف شان برسند و یا هم کشته شوند. ضرب المثل "هر که آب از دم شمشیر خورد نوشش باد"، در حقیقت از چنین مبارزه ای مایه و ریشه گرفته است.

۴- وقتی امروز طرفداران "دوستم" به این کار تشبیه می ورزند، هرچند نمی توان مطمئن بود و شد که آنها واقعاً می دانند که چه می کنند و با این کارشان تا کجا پیش رفته و خواهند رفت و این هم قابل پیشبینی نیست که آیا آنها واقعاً تا پای جان خواهند رزمید و یا خیر، مگر آنچه در آن هیچ جای شکی نیست مسأله حفظ حیثیت و آبروی "دوستم" در مقایسه با "عطا" مطرح است.

این نکته را یقیناً تعدادی از ما به خاطر داریم که وقتی چند سال قبل، "غنی احمدزی" در چنین حرکت مشابهی "انجنیر داوود" را به حیث والی بلخ مقرر نمود، "عطا" علیه آن تصمیم ایستاده شده، مانع از ورود "انجنیر داوود" به بلخ گردید.

بدر نظر داشت این سابقه و رقابت شدیدی که بین "دوستم" و "عطا" و طرفداران آنها در منطقه وجود دارد، "دوستم" خواسته و یا نخواسته در مسیری کشانده شده، که بازگشت از آن برایش ممکن نیست، مگر این که بر مبنای فرهنگ حاکم بین مردم کاری نماید که نزد عوام کمتر از بستن "زنگ و جامن" معنا ندارد.

ادامه دارد.